

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 16117

гр. София, 27.04.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в
закрито заседание на 27.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

като разглежда дело номер **4834** по описа за **2026** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

След като разгледа докладваното от съдията административно дело № 4834 по описа на
съда за 2026 година, за да се произнесе, взе предвид следното:
Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс във връзка с
чл. 124, ал. 1 и чл. 125 от Закона за държавния служител.

Основното производство по делото е образувано по жалба на Г. В. Т., ЕГН: [ЕГН] адрес:
[населено място],[жк], [жилищен адрес] ап. А27, срещу Заповед № РД 14-433/06.04.2026 г. на
Министъра на културата с която е прекратено служебното правоотношение на оспорващата, на
длъжността „Главен експерт“ в отдел „Регионални дейности“, дирекция „Международно
сътрудничество, европейски програми и регионални дейности“, считано от 06.04.2026 г., на
основание чл. 107, ал. 1, т. 10 от Закон за държавния служител. Отделно от това се иска
Министерството на културата да ѝ заплати обезщетение по чл. 104 от Закона за държавния
служител за времето, през което е била без работа поради незаконното прекратяване, но за не
повече от 6 месеца.

Настоящото производство е по реда на чл. 166, ал. 4, във вр. с ал. 2 от АПК.

С молба от 20.04.26 г. се отправи особено искане за спиране на допуснатото от закона
предварително изпълнение на обжалваната Заповед № РД 14-433/06.04.2026 г. на Министъра на
културата, с която е прекратено служебното правоотношение на оспорващата като „Главен
експерт“ в отдел „Регионални дейности“, дирекция „Международно сътрудничество, европейски
програми и регионални дейности“.

Счита, че са налице законовите предпоставки за спиране на предварителното изпълнение на
административния акт, като е заявено следното:

На основание чл. 166, ал. 2 АПК – да спре изпълнението на заповедта, защото изпълнението на

заповедта щяло да ѝ причини значителни и трудно поправими вреди, изразяващи се в: лишаване от основен доход и средства за съществуване; невъзможност да упражнявам професията си; риск от трайни неблагоприятни последици върху професионалното ѝ развитие, а съгласно трайната съдебна практика, лишаването от трудов доход представлява значителна и трудно поправима вреда по смисъла на чл. 166, ал. 2 АПК.

Същевременно от спирането на изпълнението няма да настъпят неблагоприятни последици за административния орган, тъй като: длъжността продължава да съществува; същата е свободна и не е заета от друго лице; не се засягат интересите на трети лица и е налице баланс между интересите на страните, като спирането не накърнявало обществения интерес.

Не са представени никакви доказателства в подкрепа на сочените твърдения, които намира за основателна причина за искане за спиране на допуснатото от закона предварително изпълнение на обжалваната Заповед.

Постъпило е становище от Министъра на културата, чрез процесуалния си представител - А. К. - Главен юрисконсулт в дирекция ПНДПП, относно Молба с вх. № 94-00-1005/20.04.2026 г. от Г. В. Т. за спиране изпълнението на Заповед № РД14-433/06.04.2026 г. на министъра на културата. Считат, че молбата е недопустима и неоснователна.

Административен съд София-град, след преценка на събраните по делото писмени доказателства /наличната административна преписка/ и твърденията в молбата, прие че искането за спиране на допуснатото предварително изпълнение по закон на Заповед № РД 14-433/06.04.2026 г. на Министъра на културата, с която е прекратено служебното правоотношение на оспорващата като „Главен експерт“ в отдел „Регионални дейности“, дирекция „Международно сътрудничество, европейски програми и регионални дейности“, се явява процесуално допустима, подадена от надлежна страна, имаща право и интерес от това, като пряко засегната от оспорения от нея акт.

Искането е в законоустановения срок по [чл.166, ал.4, вр. с ал.2 от АПК](#), според първата от които норми „Допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на ал. 2, а според ал.2 на [чл.166 от АПК](#) – „При всяко положение на делото до влизането в сила на решението по искане на оспорващия съдът може да спре предварителното изпълнение, допуснато с влязло в сила разпореждане на органа, издал акта по чл. 60, ал. 1, ако то би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда. Изпълнението може да се спре само въз основа на нови обстоятелства“.

Безспорно делото е висящо и това прави искането допустимо.

Разгледано по същество искането, се явява неоснователно.

Оспорената заповед е издадена на основание чл. 107, ал.1, т. 10 от Закона за държавния служител. Съгласно този закон, жалбите не спират изпълнението на административния акт.

Касае се за предварително изпълнение на административен акт, допуснато по силата на закона. В тези случаи спирането на предварителното изпълнение се урежда от нормите на чл. 166, ал. 4, във вр. с ал. 2 от АПК. При тези хипотези изначално законодателят е преценил важността на

обществения интерес от предварителното изпълнение и затова го е допуснал по силата на закона.

За да бъде спряно предварителното изпълнение, в тежест на жалбоподателя е да докаже значителна или трудно поправима вреда от предварителното изпълнение. Предварителното изпълнение може да бъде спряно само въз основа на нови обстоятелства, несъществували към момента на издаване на административния акт.

В случая от оспорващия са наведени само бланкетни твърдения, че изпълнението би могло да причини значителна или трудно поправима вреда, в подкрепа на които не са предоставени никакви доказателства.

Дори да бяха подкрепени с доказателства, така описаните вреди не са труднопоправими. При евентуална отмяна на заповедта или прогласяване на нищожността ѝ, оспорващата разполага с изрично уредена законова възможност за възмездяване на реално настъпилите вреди по реда на [чл.1 от ЗОДОВ](#). Посочени по този начин, претендираните имуществени вреди не могат да се противопоставят на презумирания от чл. 107,ал.1, т. 10 от Закона за държавния служител обществен интерес.

Няма как доводи по съществото на спора, каквито са първите такива посочени в искането, да се вземат предвид в това производство. Тук оспорващия следва да докаже пред съда, че може да се достигне/обоснове категоричен извод за значителност на икономическите му интереси, до степен, която да бъде противопоставена по значимост на обществения интерес, в защита на който е придадено предварително изпълнение на заповедта по закон и че неговия интерес следва да е с приоритет.

Доводите, че в случая не бил налице обществен интерес, който да налага незабавното предварително изпълнение на обжалваната заповед са ирелевантни, защото това изпълнение не е допуснато по реда на [чл.60 от АПК](#), за да налага обосновка на АО защо го допуска, а е по силата на закон. Преценката е била на законодателя с приемането на ЗДСл.

Несъстоятелно и ирелевантно е за настоящото производство и следващото твърдение, че от спирането на изпълнението няма да настъпят неблагоприятни последици за административния орган, тъй като: длъжността продължава да съществува; същата е свободна и не е заета от друго лице; не се засягат интересите на трети лица и е налице баланс между интересите на страните, като спирането не накърнявало обществения интерес.

Не са налице и нови обстоятелства, несъществували към момента на издаване на административния акт, както изисква чл.166, ал.2, изр. 2-ро от АПК.

Предвид гореизложеното съдът намира, че не са представени доказателства и са неоснователни твърденията на жалбоподателката, за настъпване на "значителна" или "трудно поправима вреда", противопоставими по значимост на обществения интерес, в защита на който е придадено предварително изпълнение на заповедта по Искането за спиране на допуснатото от закона предварително изпълнение на обжалваната Заповед № РД 14-433/06.04.2026 г. издадена от Министъра на културата.

В подкрепа на така изложените изводи е съдебната практика на ВАС, II отд.: Определение № 11358 от 8.12.2022 г. на ВАС по адм. д. № 11226/2022 г., II о., Определение № 10912 от 29.11.2022 г. на ВАС по адм. д. № 10911/2022 г., II о., Определение № 10229 от 8.10.2021 г. на ВАС по адм. д. № 9902/2021 г., II о., Определение № 9920 от 7.11.2022 г. на ВАС по адм. д. № 10000/2022 г., II о.,

Определение № 9514 от 20.09.2021 г. на ВАС по адм. д. № 8675/2021 г., II о., Определение № 8862 от 6.07.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6497/2020 г., II о. и др.

Мотивиран така, на основание чл. 166, ал. 4, във вр. с ал. 2 от АПК, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

Отхвърля искането за спиране на Г. В. Т., ЕГН: [ЕГН] адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] ап. А27, на Заповед № РД 14-433/06.04.2026 г. на Министъра на културата с която е прекратено служебното правоотношение на оспорващата, на длъжността „Главен експерт“ в отдел „Регионални дейности“, дирекция „Международно сътрудничество, европейски програми и регионални дейности“, считано от 06.04.2026 г., на основание чл. 107, ал. 1, т. 10 от Закон за държавния служител.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд в 7 дневен срок от съобщаването му на страните.